

Suhai Pál

DIMENZIÓK**I**

Énnékem ez a menedék,
nem a torony, a kőcsipkéit
fitogtató vad omladék,
csupán amit mellesleg épít
és mégis mindjárt kőbe vés itt
e sok szöglet, párkány: az ég,
az árnyvetőt a fényvetőig
hajlító roppant szakadék.

II

Csak romjaiban, ami áll,
romjaiban. Hasadt a téglafal,
alján gyík fut, gyom kapál
s hithűn brekegni kezd a béka:
rászól az emberivadékra,
mert otthonra ez nem talál.
Egy sovány akác is fejét a
földre lehajtva szundikál.

III

A számon vaslakat a csend.
Ülök egy boglya hűvösében,
innen lesem, hogy mint mereng
az erdők füstje a hegyélen.
Ülök s makacsul azt remélem,
hogy bennem is, mint odafent
a füstzászló az égi kékben,
majd valaki békét teremt.

IV

Suhanó árny a füveken:
az arcom. Kihajol a tájból,
mint a lélek az eleven,
a testére szabott halálból.
Kezed hogy ellökött magától,
élőt így játszát énvelem
a képzelet s valót a zápor –
törjön követ tekintetem.

V

Érett gyümölcs a háztető
fölött: kinőtt a hold az ágra,
az éjből most bukkant elő.
Arcomba süt hideg világa –
elgondolom, ágán hiába,
milyen hiába tüntet ő:
ha becsukom szemem, e drága
hamar lehull majd, férge nő.

VI

Akár az ég s a fellegek,
ha fönt a boltot már bezárják,
a szó a számból ellebeg,
az istenek hiába várják.
Itt zsíros halszemek a lámpák,
az arcok elsüllyedt kövek,
szakállas vén szörnyek csodálják
csak szörnyű emberségemet.

VII

Hóba fült utak, nagy telek
s ti fényben úszó régi kertek,
elég pár év vagy évtized,
már mind szememből integettek:
örök vakok, vakult sereglet,
kik képeimmel festitek:
festetitek ki most e vermet,
amelybe egykor löktetek.

VIII

Ez volt a kert s ez volt a ház,
olcsó kabátban gyatra bélés –
ha látom: hallom, magyaráz,
de föld alá nincs visszatérés:
fakult e múlt, a régi békés
kép csal s e szétfutó család.
Kinőtt vidék nevet felém és
engem rögtön kiver a láz.

IX

Fortyog a krumplifőzelék,
fedő alól sziszeg ki gőze,
végignyalja konyhánk kövét,
könnye Mária-képen pörög le.
Ennyi telik, nem futja többre:
fenyegetőn ejti kezét
a szigor a gyermekörömrre.
Sírást tanít és büntetést.

X

Fölnőttem, nem vagyok gyerek.
Hizlalt a hatalom, ehettem
ködöt, kegyelemkenyeret.
Ha hülyék ítétek fölöttem,
szemükbe néztem s megköszöntem –
míg dörögtek a fegyverek,
én magasabb okokra lőttem.
Csatát ma is csak így nyerek.

XI

Hadd vágjak végre jó botot,
s induljak, hová karavánok
nem indulnak és vonatok:
mert léteznek ily tartományok,
határt ahová át nem hágok,
ahol csupán megállhatok:
dobok feléjük is virágot,
vakon is nézem arcotok.

XII

Ennyi az élet, emberek:
halandók kisdéd, szép kalandja,
meg nem védhetik fegyverek.
Harang óvja csak: nyáj kolompja
s tereli, úzi, pásztorolja,
történelem a népeket,
kis játékaitok az Útra
ezerfelől a Minden Egy.

Fúri Mária

VAN EGY PONT

Az elme bonyolult labirintusában
Együtt léteznek az élő és a holt
Túlvilági térbe kerül át a földi
Mégis fogható lesz minden, ami volt

A másvilágot az agyunk hozza létre
Nem Szent Péter őrzi, nálunk van a kulcs
Botorság vitázni léteznek-e, nincs-e
Fájdalom nyitja a mennyei kaput

Veszteségeink, a másik test hiánya
Szakrális, de valós terekbe emel
Araszol az idő az x koordinátán
Van egy pont, ahonnan másképp létezel

A többnapos test nem őrzi már a lelket
Urnában őrzött hamvak közt nem lapul
Beléd költözik, te vagy immár a foglár
Benned lesz, veled lesz, nem odaát a túl

A mindennapok újra életre kelnek
Egyszerre nevet az élő és a holt
Közösen húzzák fel azt az épületet
Ahol bizonyosság, sarokkő lapul

Amiről írok, nem lehet befejezni
A mondat végéről hiányzik a pont
Vitorlázunk a ritkuló levegőben
Magunk teremtette, széles szárnyakon